

WAPPOLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EL CAVALL DEL DIABLE

Estic enamorat—deia el diable a un servidor seu—d'un cavall que he vist allà baix a la vella ferreria de Sant Raül; és una bestiassa noble, lluent, d'un color roig tal com m'escau. Desitjo fer-me'l meu i per tant mirars d'adquirir-lo.

El servidor mormolà uns quants neces i sortí. Per anar a la terra es decidí a buscar uns quants pellingos per a cobrir el seu miserable cos. Però les robes que allí hi havia eren inservibles; les arnes se n'havien apoderat!

Amb tot i això, logrà vestir-se, però de quina manera! Duia un barret petit com un bolet, una capeta curta fins a genoll i uns pantalons barrats, estrets i apedaçats.

Quan arribà a la ferreria, el cavall

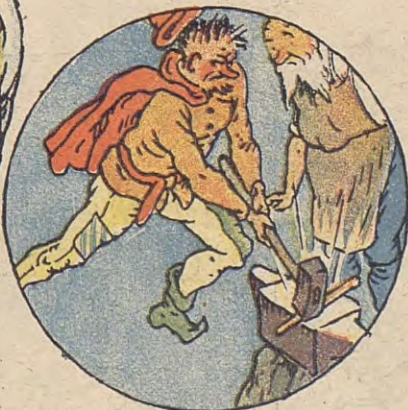
era fermat a la porta i el ferrer l'acaronava.

—¿El voleu vendre aquest cavall? —li digué el diable.

El ferrer se'l mirà de dalt a baix i en contemplar la figura esquifida del diable li contestà tot resultat:

—No, perquè en tot vós no teniu res que valgui per pagar aquest cavall.

—No?—exclamà el diable—. Ara veureu.— I aprofitant que en aquell moment tocaven les dues en el campanar, féu batre el martell a l'enclusa dos cops damunt el ferro roent, del qual n'eixiren mil espurnes, que es convertiren en or lluent.

—¿Què us en sembla?—digué el diable satisfet.— ¿Me'l vendrieu ara? —Prou—contestà el ferrer—, però veniu un dia que siguin les dotze.

:: :: L'enginy de l'explorador :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

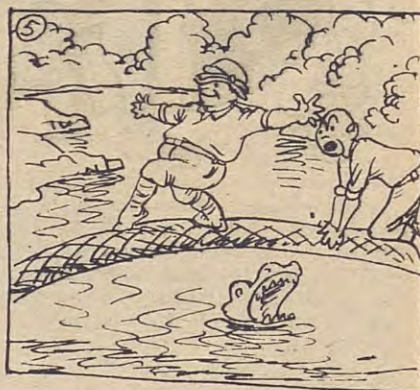
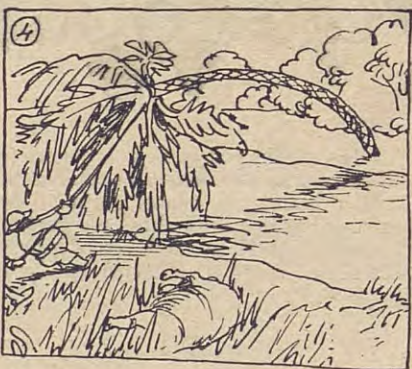
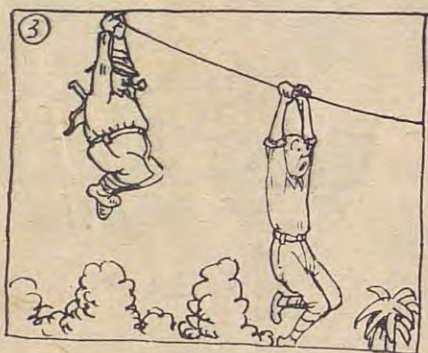

L'explorador Eye of Chicken era veritablement temerari i no reculava mai per arriscades que fossin les situacions en què es trobés. El valeros explorador anava sempre acompanyat del seu amic Leg-Short, que si bé no era tan

valent com Eye of Chicken, era en canvi més covart.

Enfilats dalt d'una palmera, des d'on atalaiaven els dos costats de riu, cercaven àvidament una fera per descarregar el rigor del seu geni caçador.

Oportunament es presenta un feixuc rinoceront... Eye of Chicken apunta la seva escopeta estil arpó de caça-bale-nes, dispara i fent blanc (com de costum) cau fent espaternes el terrible rinoceront. Llavors Leg-short lligà for-

tament a la palmera l'altre extrem de corda i es deixaren anar com una vagoneta, travessant així el riu. Llàstima, però, que Leg-Short trobà un xic massa dur el seient en arribar! I per tornar a l'altra banda, ¿com ho farem?

preguntà Eye of Chicken. —Molt senzill, digué Leg-Short, i acompanyant a les paraules els fets, anà estirant la corda, fent seguir la palmera i ajudant-lo en l'operació Eye of Chicken lograren en pocs moments construir un

pont. Veritablement l'enginy és una arma tan poderosa, ben manejada, com qualsevol arma de foc.

Assajaren ambdós companys les excel·lències del pont i fins es recrearen exercitant les seves habilitats funam-

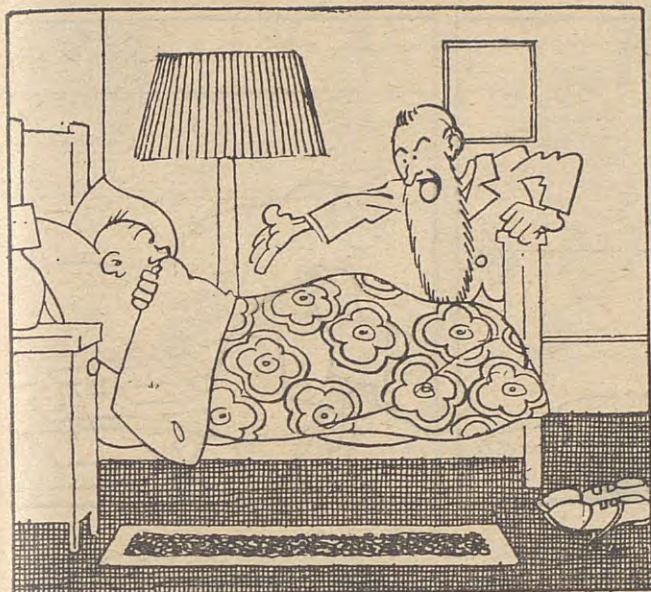
bulesques, però quan en Leg-Short s'adonà que si relliscava ja hi havia qui l'esperava, no precisament amb els braços oberts, però sí amb la boca oberta, cregué més prudent deixar-ho córrer.

I com que ambdós estaven ja cansats, perquè aquell dia havien fet mol-

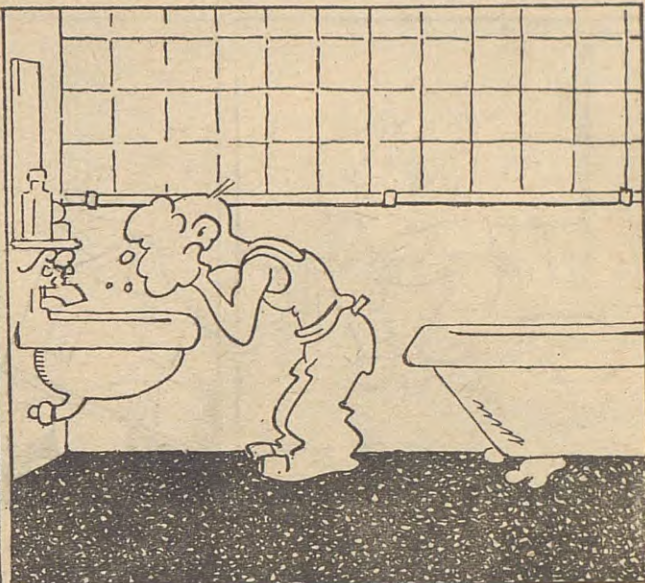
ta feina, decidiren dormir per a reposar, abans de llevar la pell a aquella bestiassa que acabaven d'abatre. Els dos companys rivalitzaven a qui més roncaria, i aneu a saber si aquesta monòtona música va ésser l'atracció d'un ferotge lleó que amb no massa bones

intencions es dirigí, aprofitant el pont, vers els nostres homes. Sort de les sorts que en Leg-Short es despertà en el moment oportú, per tallar la corda que subjectava la palmera, podent veure els dos exploradors per primera vegada a la vida, un lleó volar.

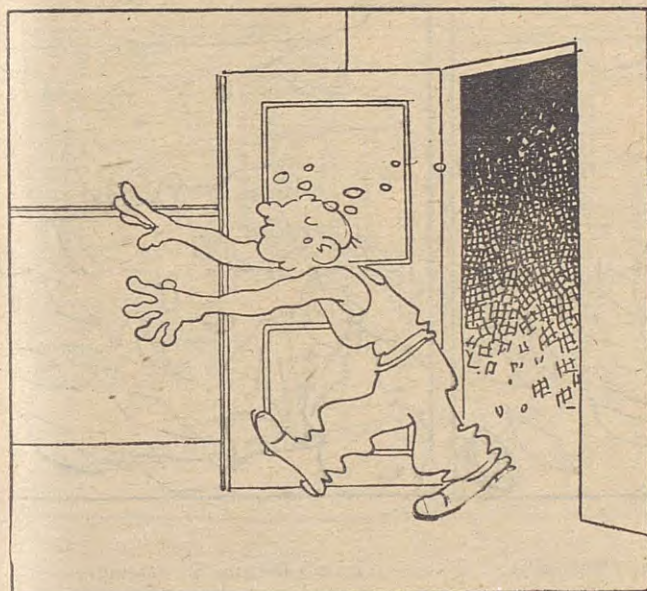
Tovallola peluda

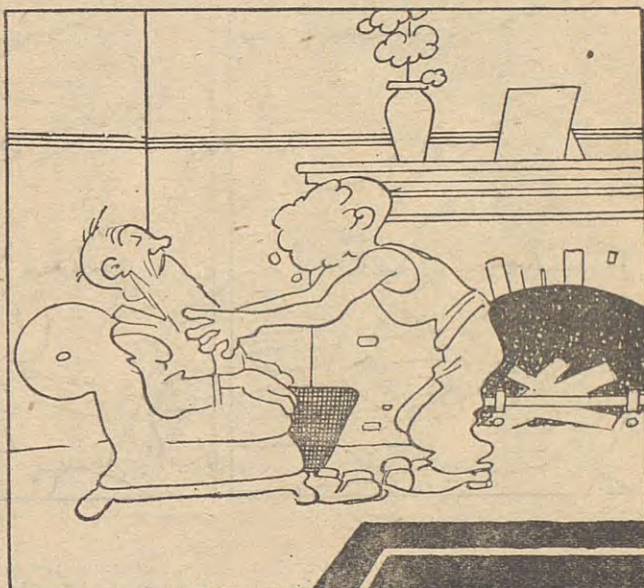
—Apa, gandul, prou clapar!

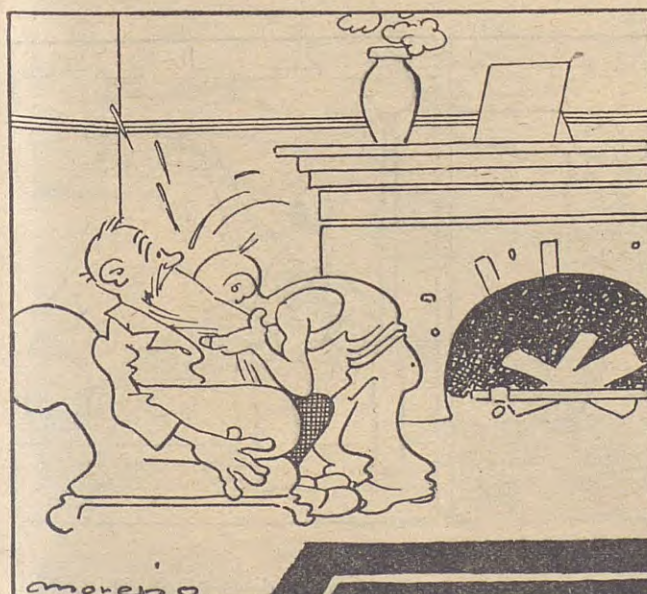
Kentant-se es vol desvetllar.

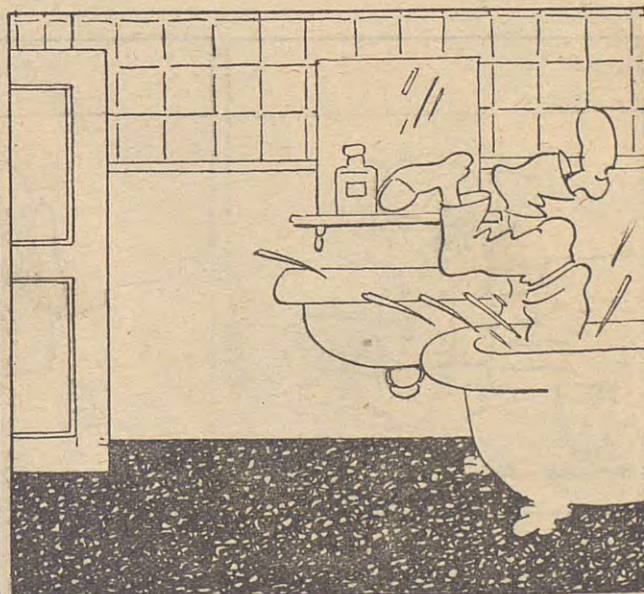
La tovallola cercava

i una gran barba trobava.

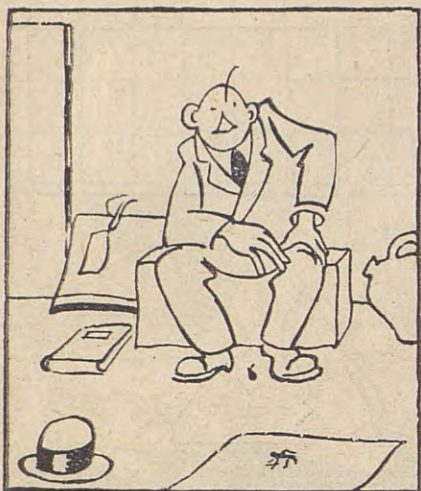

I quan s'hi anava a eixugar

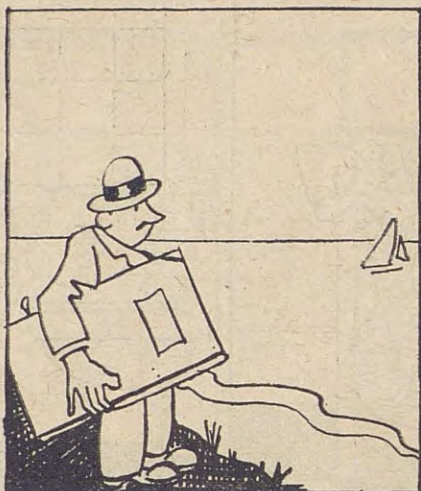

cap al bany el fan tornar.

Papers canviats

Vol fabricà en Pere Rosques
uns papers atrapamosques.

Com que al seu pis lloc no hi ha
a fer-ho a la platja va.

Allà té tant lloc com vol
per fer-ho eixugar al sol.

Amb pega i goma adragant
tots els papers va pintant.

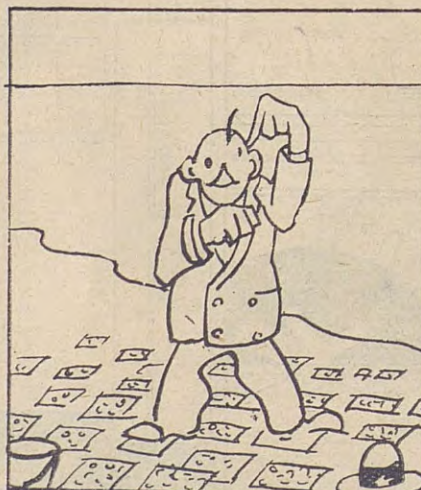
Quan a fer goig començava
un fort mestral s'aixecava.

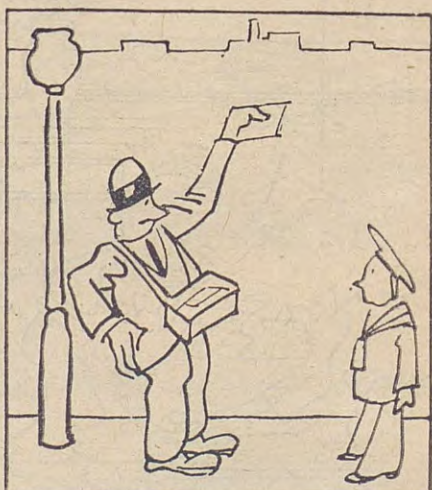
I amb desconsol contemplà
que el vent els papers tombà.

—N'hi ha per aixafar la gorra
tots els papers plens de sorra!

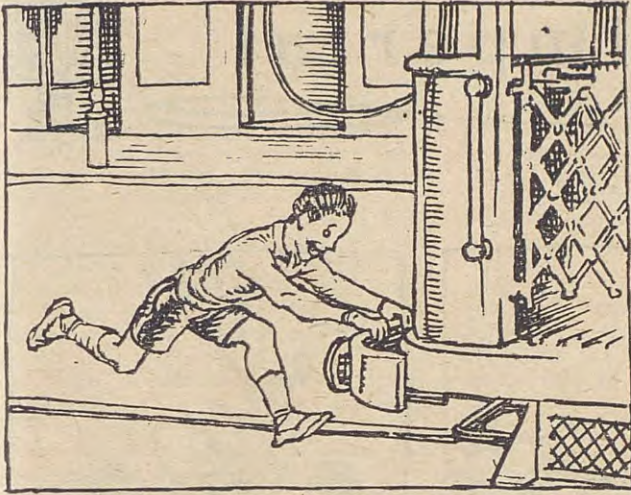

Però de seguit va veure
que profit podia treure.

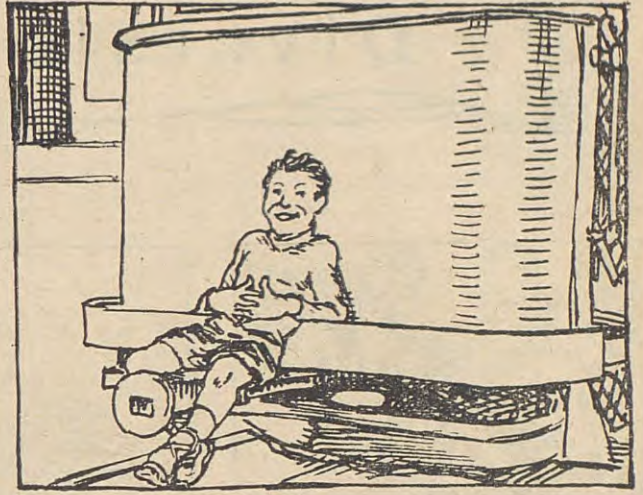

—Paper de vidre barat!
qui en vol! Jo l'he fabricat!

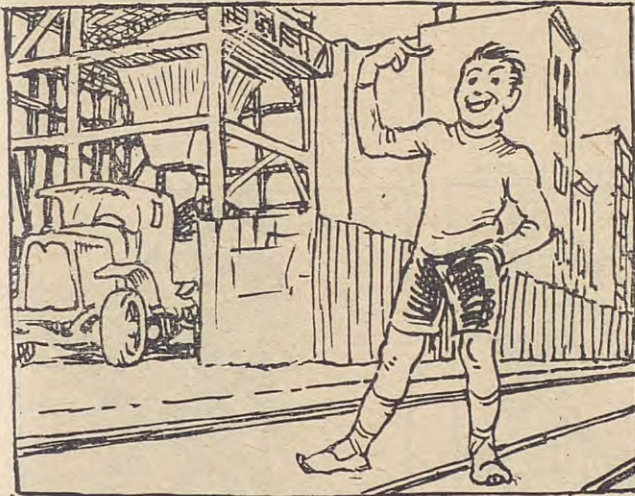
Les Històries de l'oncle Joan

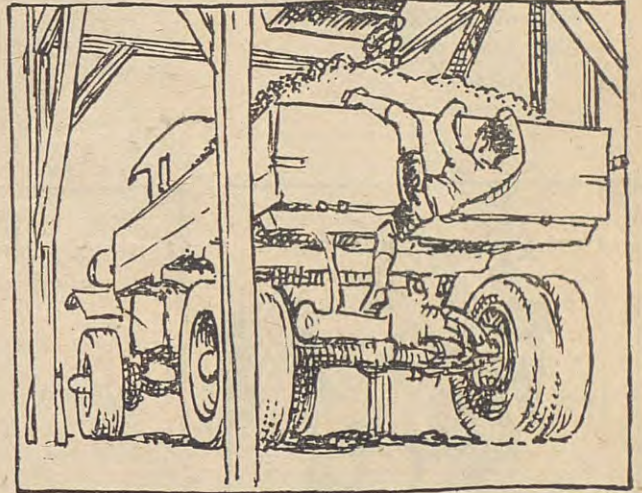
En Faluga era un noi entremaliat. La seva entremaliadura principal era locomotriu; li agradava extraordinàriament que el «portessin en cotxe» sense pagar res.

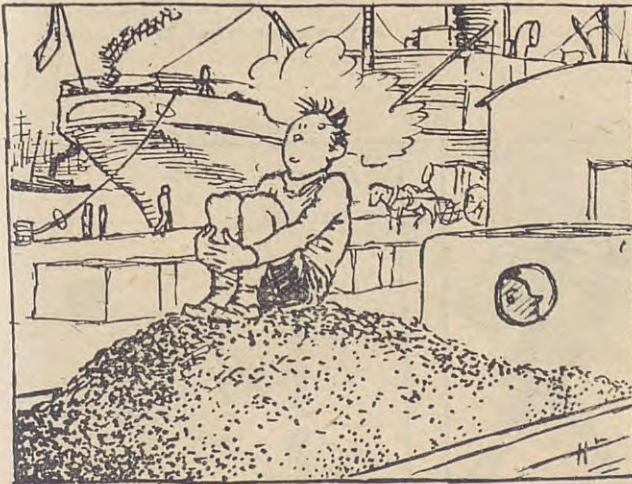
Naturalment, les línies de tramvies eren el seu camp d'acció favorit i es comptaven per dotzenes les vegades que havia anat de Gràcia al Port o de la Plaça de Catalunya a Sant Gervasi sense pagar bitllet.

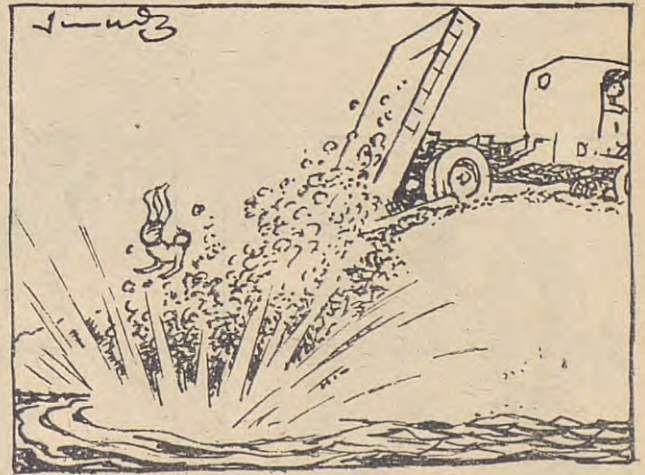
Un dia, quan feien encara les obres del carrer de Balmes, li va acudir un dels pensaments més famosos de la seva vida. Va veure un camió que estava carregant terra...

...i va pensar: Quina excursió tan bonica en auto-car podré fer si m'hi enfilo! I burlant la vigilància dels guardians, va posar en pràctica el seu atrevit projecte.

Allò era una delícia! A marxa moderada van travessar tot Barcelona. Si miràveu en l'aire us podíeu fer la il·lusió que anàveu en avió. El ronc del motor era exactament igual. De tant mirar en l'aire no va reparar que arribaven al port.

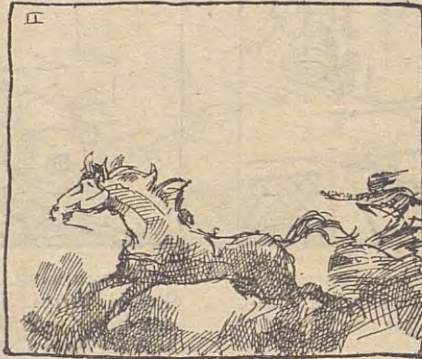

I a un indret del port de construcció nova, que estaven terraplenant... Res, que varen haver-lo de pescar amb un ganxo i si es descuida s'ofega entre el llot. Va quedar curat radicalment del seu vici.

Diversió imperial

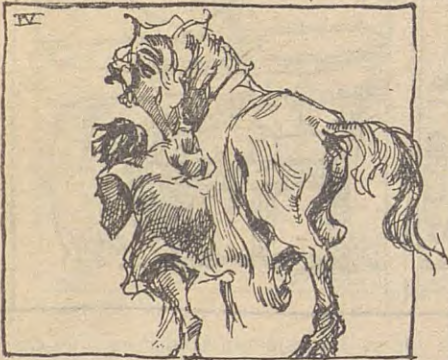
I
Calígula, emperador de Roma al segle primer tenia afecte sincer a un cavall de gran valor.

II
Després que al Circ li guanyà una cursa disputada, aquella bèstia estimada - volgué amb un premi honorà.

III
I per fer-li gran honor li posà toga patrícia i amb manifesta injustícia el nomenà senador.

IV
A la sessió del Senat entre aquells vells respectables porta el rei dels seus estables i en mig d'ells l'ha collocat.

V
I els diu: —Senadors de Roma, aquí teniu nou company. No el tracteu pas com estrany, puix és més noble que un home.

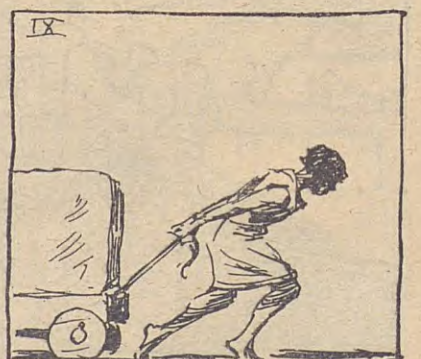
VI
Ja dos o tres senadors molt justament molestats del saló se'n són anats exposant-se a un càstig gros.

VII
Que no triga a tenir lloc puix l'Emperador s'indigna contra aquell acte tan digne i està que pels ulls treu foc.

VIII
Els senadors fa venir i castiga sa insolència fent d'ú un carro a sa presència al qual els ha fet junyir.

IX
I així el món va cap per 'vall gràcies a l'Emperador. El cavall és senador i el senador és cavall.

Una excusa inútil

La gent s'empenyia a la porta del teatre afanyosos per entrar uns abans que els altres i arreplegar bon lloc. La funció era interessantíssima: Concert pel cèlebre violinista Pegagrígu, acompanyat al piano per la senyoreta Tecla Fasol, cançons populars russes pel baríton Cosakowski, balls clàssics per les Waldupha Sisters i, finalment, jocs de mans pel famós il·lusionista Celestini Cucciarone, l'autèntic inventor dels cèlebres *polvos* que fan desaparèixer les cartes de dins els mocadors i sortir conills dels barrets de copa.

Entre la gentada hi havia un individu alt i ben vestit que procurava obrir-se pas com millor podia. Però com que tothom feia el mateix, poc era l'avenç que podia guanyar sobre la resta del públic. De sobte, aquest individu alt s'aturà, i portant-se ràpidament la mà a la butxaca de darrera els pantalons aixarpà una altra mà que s'hi estava ficant. La mà forastera forcejà per desistir-se sense poder-ho lograr, i l'individu alt, girant-se bruscament veié que tenia agafat un homenet flac i calb que en veure's atrapat d'aquella manera somreia amb la major tranquil·litat.

—De manera que volíeu robar-me! Robar-me a mi, eh! Veniu de seguida a la Delegació.

—No senyor, dispensi, jo no robava res.

—Doncs ¿què fèieu amb la mà a la meva butxaca?

—Li posava una cosa...

—Ja! em volíeu fer un regal, oi? No us valdrà la treta, ja sé que els carteristes sempre teniu una excusa per donar.

—Però, home, miri's la butxaca i veurà com li he posat una carta...

—Una carta! Ja la llegiré a la Delegació i us donaré la resposta allà mateix.

I sense més raons, s'endugué l'homenet, agafat sempre de la mà, cap a la Delegació de Policia, seguits d'una colla de xicots i de públic que anaven cridant: «Li està bé!» «Per lladre!» «Feu-li una cara nova!» i altres amenitats per l'istil.

A la Delegació foren admesos de seguida a presència del Delegat, el qual demanà:

—¿Què passa?

—Acuso aquest individu d'haver intentat robar-me la cartera de la butxaca dels pantalons.

—¿Hi ha proves?

—L'he atrapat en l'acte, amb la mà dintre la meva butxaca, que digui ell si no és veritat.

—Es veritat, senyor Delegat—féu l'homenet—, però no era pas per robar que li he posat la mà a la butxaca, ho pot ben creure.

—¿Com voleu que ho cregui?—féu el policia—. Si no us expliqueu millor!

—Es molt senzill d'explicar, i si aquest senyor hagués tingut un xic més de paciència i m'hagués volgut escoltar, no hauríem hagut de venir aquí. Jo li he posat la mà a la butxaca, tal

com ja li he dit abans al senyor, per posar-li una carta. No una lletra, com ell ha entès, sinó una carta de joc. Per més precisió, l'as de copes. Que faci el favor de veure dins la seva butxaca si hi és o no.

En efecte, hi era.

—Però, ¿amb quin motiu fèieu aquesta acció tan sospitosa?

—Perquè sóc ajudant del gran prestidigitador Celestini Cucciarone, que avui opera al teatre on això ha succeït iestic encarregat de repartir algunes cartes d'amagat a les butxaques del públic que s'espera i després li dono la llista de persones cartejades per tal que ell pugui fer veure que és mercès a la seva habilitat que aquelles cartes han anat a parar allà.

—Ho comprenc perfectament—féu el Delegat.

—Ara només em falta suplicar a vostès una discreció absoluta per no desacreditar el meu amo i espero que em deixaran tornar de pressa al teatre, perquè encara tinc més cartes per repartir.

—Amb molt de gust. I vostè—féu el Delegat, dirigint-se severament a l'acusador—, ¿per què ha hagut de molestar el senyor, negant-se a escoltar-lo i portant-lo aquí?

—Si l'hagués escoltat encara l'hauria dut més de pressa, senyor Delegat. Aquest individu ha trobat la manera de sortir-ne barat si algú el sorprèn, però a mi no m'enganya, perquè en Celestini Cucciarone sóc jo i declaro que no l'he conegut mai i que mai no em valc d'aquests trucs per fer els meus jocs de mans.

ENGINY DE POBRE

Mark Twain, el famós humorista americà, en començar la seva carrera d'escriptor era molt pobre i sempre es-

tava endeutat. Per tal que els creditors no l'amoïnessin, se li acudí de posar a la porta del seu pis un rètol que deia W. C. (water-closet).

Els cobradors, en veure allò, mai no trucaven i es perdien cercant el pis del deutor escala amunt i escala avall.

I si algú, sospitant o distret s'atrevia a trucar a aquella porta, Mark Twain responia des de dintre: «Està ocupat», i l'altre no insistia.

TERME MIG

El teatre La Marina no anava pas gaire bé, el negoci era molt magre i els deutes eren tremends. Ja cansat el propietari de treballar tant per res, posà al diari un anunci que deia: «Teatre es ven a bon preu per absentar-se.»

Un senyor comparegué per veure si convenia comprar el teatre aquell i preguntà al propietari: —Digui'm si ve gaire gent. El propietari no era lladregot ni mentider, però tampoc no volia vendre allò per pocs diners, i per sortir del dilema respongué seriosament:

—Veurà, això és segons els dies i la comèdia que fem: a vegades el teatre és mig buit i altres mig ple.

P. E. P.

—Porteu dos litres de vi.

—Molt bé. ¿I pel senyor?

(De *Pèle-Mèle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

La glòria els ha embriagat
i els fa fer un disbarat.

Pel triomf gran que han lògrat
mòlta gent els ha obsequiat.

La canalla de l'escola
canten com una gramola.

I tot el veïnat en pes
els aclama d'allò més.

Aspiro a més alt honor
i vull ser Emperador.

—Serem els amos: ho he dit!
Jo els parlo i tu fe's un crit.

En Balaga, entusiasmat,
son imperi ha proclamat.

En Baliga amb tot braó
vol forçar la situació.

Però al moment que cridava
l'autoritat l'enxampava.

Dinamita els han trobat
i prompte els han processat.